

[Tastesen.]

over, at loven ikke bliver ændret forud for den kommende overenskomstsituation, det er for sent, og det er, så vidt jeg kan skønne, ikke ministerens skyld, men ministeren kan vel medvirke til, at arbejdet fremskyndes så meget, at forligsmandsloven i det mindste er ændret forud for den næste overenskomstsituation. Det vil være urimeligt, hvis det skal tage flere år at finde frem til rimelige løsninger med hensyn til reformerne på disse områder.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Uden at jeg kan give garantier, vil jeg personlig mene, at der er en rimelig chance for, at arbejdet kan færdiggøres så betids, at vi kan have en ny forligsmandslov før næste overenskomstsituation.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Birte Weiss* til boligministeren:

„Overvejer ministeren en fremskyndelse af behandlingen af de 26.000 erstatningskrav, som ministeriet har modtaget efter den ændring af by- og landzoneloven, der trådte i kraft den 1. januar 1970?“
(Spm. nr. 47).

Skriftlig begrundelse.

Kommunerne modtager jævnlig forespørgsler fra erstatningssøgende om varigheden af sagernes behandling. Da der ikke er givet nogen frist, udover at boligministeren i folketinget har oplyst, at der kan gå 5 år, inden de sidste krav forelægges en taksationskommission, har kommunerne meget vanskeligt ved at besvare spørgsmålene konkret.

På den baggrund må det være naturligt at overveje, om der findes en mere praktisk og mindre tidkrævende procedure end den valgte, f. eks. samlet afgørelse af sager af samme type.

Birte Weiss: Baggrunden for spørgsmålet er den usikkerhed, som lige siden lovens

vedtagelse har præget denne sag. I januar 1970 regnede man med, at erstatningssagerne ville kunne være afsluttet i løbet af 3-4 år. Senere kom det frem, at der ville gå mindst 5 år, inden de sidste krav kunne forelægges en taksationskommission, og sidst er det i forbindelse med ombudsmandens behandling af nogle klager over sagsbehandlingen kommet frem, at det med den nuværende kapacitet i boligministeriet vil vare i hvert fald til 1977.

Der er ikke noget at sige til, at kommunerne på den baggrund har vanskeligt ved at give erstatningssøgende tilfredsstillende svar på, hvor længe de kan vente der vil gå, inden deres sag er færdigbehandlet. Jeg tror derfor, at det ville være gavnligt, hvis boligministeren vil prøve at sprede tågerne fra denne besværlige lov, som han har overtaget fra sin forgænger. Spørgsmålet må derfor være: vil ministeren fremme sagernes behandling, f. eks. gennem en samlet afgørelse af en række ens sager og måske gennem en række forlig? Og i modsat fald: hvor lang tid mener man på nuværende tidspunkt i boligministeriet at sagerne vil tage, hvis man benytter den vedtagne fremgangsmåde? Jeg ved, at mange kommunalfolk og selvfølgelig også mange erstatningssøgende ser hen til et kontant svar.

Boligministeren (Helge Nielsen): Den 17. maj d. å. besvarede jeg her i tinget et spørgsmål fra hr. Orla Møller om behandlingen af de nævnte erstatningssager, jeg henviser til Folketingstidende sp. 5922. I mit svar nævnte jeg, at behandlingen bl. a. omfattede en undersøgelse og en vurdering af, i hvilket omfang erstatningskravene vil bortfalde helt eller delvis som følge af ajourføring af de gældende zonegrænser eller ved konkrete dispensationer, og jeg oplyste, at krav, der ikke bortfalder på denne måde, skal forelægges en taksationskommission, jfr. lovens § 11.

Når fru Birte Weiss henviser til den vurdering, der blev givet af tidsintervallet for afgørelserne i januar 1970, er det vel retfær-